

פרשת בהעלותך - תשס"ג

שרון ברקת

פרשת "בהעלותך" - תחילתה באור שמעלה אהרן הכהן במנורה ואחריתה בעונש שמקבלת מרים על חטא הרכילות. באמצע מיטהרים ומתקדשים הלוויים לכהונה, בני ישראל מתחילים בתרגולת 'ויסעו-ויחנו' עם המשכן, כשבראשם נושאי דגלי המחנות (השבטים), והעם, כרגיל, מתלונן, רעב ומתגעגע למצרים, וגם למשה קשה: "הֲאֵנֹכִי הִרִיתִי אֶת כָּל הָעָם הַזֶּה אִם אֲנֹכִי יִלְדֹתֶיהוּ כִּי תֹאמַר אֵלַי שָׂאֵהוּ בְּחִיקְךָ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאִמִּן אֶת הַיֶּנֶק עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם" (במדבר יא, יב). הפתרון שמקבל משה הוא חלוקת הנטל: במקום הדואו-קרטיה שלו עם אלוהים, יש לו עכשיו פרלמנט של שבעים זקנים, שמייד מכניס אותו למו"מ קואליציוני ולהתמודדות עם האופוזיציה. זה מה שאומר ה' לעם שדרש בשר: "... וְנָתַן יְהוָה לְכֶם בָּשָׂר וְאֶכְלֹתֶם; לֹא יוֹם אֶחָד תֹּאכְלוּן וְלֹא יוֹמִים וְלֹא חֲמִשָּׁה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרֵה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרִים יוֹם: עַד חֹדֶשׁ יָמִים עַד אֲשֶׁר יֵצֵא מֵאֶפְכָּם וְהָיָה לְכֶם לְזָרָא..." (במדבר יא, יח-כ). אני חושב שבהקשר של המנהיגות הפוליטית שלנו, שהחליפה מאז את שבעים הזקנים ואת משה, הגיע הזמן להודות: זה כבר יצא לנו מהאף.

התלמידים והמורים שבינינו יוצאים ממש בקרוב לחופשת הקיץ. ברגע הזה, של הדהרה אל החופש הנכסף והשחרור הזמני מכבלי המסגרות, כדאי לזכור שכמו הימים ההולכים ומתקצרים כבר מתחילת הקיץ, כך גם עת השיבה ללימודים מנצנץ - בהבטחה או באיום, תלוי במתבונן - מהעבר השני של מנהרת החופש.

....

אדם נותן את זכרונו

אָדָם - נוֹתֵן אֶת זְכוּרוֹנוֹ בְּבָנָיו וְתַלְמִידָיו.
וְהֵם הוֹלְכִים עִמּוֹ לְאֶרֶץ הַדְּרָכִים,
וּמַעֲלִים לְפָנָיו עֵינָיו מֵרְאֵה הַמְּקוֹמוֹת,
וְהֵם פּוֹסְעִים סְבִיבָיו בְּתוֹךְ שְׂדוֹת,
וְהֵם שְׂמִים בְּפִיו שְׁמוֹת הַצּוֹמֵחַ וְהַחַי
בְּעוֹלָמוֹת.

אָדָם - נוֹתֵן אֶת זְכוּרוֹנוֹ בְּבָנָיו וְתַלְמִידָיו.
וְהֵם בָּאִים אֵלָיו מִסֶּטֶר מוֹעֲקוֹת הָעֵרֶב,
וּבְחֻשָׁאֵי קְרָבִים, וְהוּא שׁוֹב לֹא לְבָדוּ,
וְנִחְלָקִים כְּהֵד שְׂבִים הֵם לְפָנָיו בְּחִלּוֹמוֹת,
וְהוּא הוֹזָה, וְהֵם מֵרָאִים לוֹ פֶּשֶׁר הַמְּרָאוֹת
בְּמַחְזָה.

אָדָם - נוֹתֵן אֶת זְכוּרוֹנוֹ בְּבָנָיו וְתַלְמִידָיו.
וְהֵם לֹא יִנְיחוּהוּ לְעֵבֶר בְּבוֹא הָעֵת
לְעוֹנוֹת, וְלִמְוֶעַד, וַיּוֹם לְדָה נְדִין.

עִמּוֹ יִהְיוּ לְנַחַל נְאֻחָדִים אֶת יַד הַזְּכוּרוֹנוֹת,
וְהָאָדָם - נוֹתֵן אוֹתָם לְאוֹת
בְּבָנָיו וְתַלְמִידָיו.

מירה מינצר-יערי

ההוראה

אֵין אִישׁ שִׁיגְלָה לָכֶם דָּבָר
אֲשֶׁר אֵינוּ נָח, עַר לְמַחְצָה, בְּשַׁחַר יַדִּיעַתְכֶם.
הַמּוֹרָה, הַפּוֹסֵעַ בְּצַלְלֵי הַמְּקַדֵּשׁ בֵּין חֲסִידָיו
לֹא מַחְכְּמָתוֹ יֵיתֵן, כִּי אֵת אֲמוֹנָתוֹ וְאֶהְבֵּתוֹ.
אִם אַכֵּן נִבּוֹן הוּא, לֹא יִצּוּכֶם אֵת חֲכַמְתוֹ,
אֲךְ יִכוּון צַעֲדֵיכֶם אֶל מִפְתֵּן חֲכַמְתְּכֶם אֲתֶם:
הַתּוֹכֵן יִשִּׁיחַ עִמְכֶם בִּידִיעַת הַשָּׁמַיִם

אֲךְ לֹא יוֹכֵל לְתִיתְכֶם אֵת יַדִּיעַתוֹ.
הַמְּשׁוֹרֵר יִשִּׁיר לָכֶם אֵת קִצְבַּת הַיְקוּם כּוֹלוֹ
אֲךְ לֹא יוֹכֵל תִּיתְכֶם אוֹזֵן שְׁתַּקְלוֹט, וְקוֹל אֲשֶׁר לְקִצְבַּת יַעֲנָה כַּהֵד.
וְהַבְּקִיא בְּעוֹלָם הַסְּפָרוֹת יוֹכֵל לְסַפֵּר עַל מַחְזוֹת הַמְּשַׁקֵּל וְהַמִּידָה
אֲךְ לֹא יוֹכֵל לְהוֹלִיכְכֶם שְׁמָה.
כִּי בִינַת הָאָדָם הָאֶחָד לְזוֹלָתוֹ לֹא תִצְמִיחַ כִּנְפִיִּים
וְאֶף שִׁידִיעַת הָאֱלוֹהִים חוֹבֶקֶת כָּל,
נוֹשֵׂא כָּל אָדָם בְּחֻבוֹ וּלְבָדוֹ אֵת יַדִּיעַת הָאֱלוֹהִים וְהַכֶּרֶת הָעוֹלָם.

ג'ובראן ח'ליל ג'ובראן, מתוך "הנביא"